

CARMEN GHEORGHE

La Inimi

CARMEN GHEORGHE

La Inimi

roman de dragoste

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GHEORGHE, CARMEN ADRIANA

La Inimi / Carmen Gheorghe. – Brașov :

Libris Editorial, 2017

Index

ISBN 978-606-8814-39-1

821.135.1

Director editorial: Dana Anghelescu

Concept copertă: Silviu Manole

Design copertă: Wizzdesign

Desene: Eugenia Constantinescu

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: editura@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

*De ce? Trebuia să spună
o poveste obișnuită de iubire
din zilele noastre.*

Carla

I.
Carla îl întâlnește
pe Slavi

*Perfecțiunea nu atrage atenția.
Perfecțiunea nu are de a face cu arta.*

Nichita Stănescu

August, 14

Televizorul era dat pe 1 – Classic... iar Pink se rostogolea între niște perine mari și nu cădea, totuși, din patul care plutea. Pe o apă? La o margine de nor? Ea, cu tunsoarea blondă, cânta și tot mai căuta un motiv.

Just give me a reason

Just a little bit's enough

Just a second

We're not broken just bent

And we can learn to love again.

Slavi mânca pe colțul mesei paste cu linte și nu părea că aude melodia, așa cum era, în lumea lui, de nepătruns. Lângă el, femeia încerca să ghicească, privind fața lui slăbită, dacă mai ajungea ceva la el, în ureche, în inimă, în creier. Să fi fost ora unu? Parcă e sâmbătă... În spital timpul curge ca picăturile perfuziilor, nesfârșite, translucide,

curge indiferent – de parcă timpul a fost vreodată altfel...? Aici el se mișcă și trece pașiv, fără prea mult zgomot, picăturile lui alunecă uleios una câte una, ca și cum cineva numără clipele zilei orbitoare în absența sunetelor, a cerințelor cotidiene. Le numără mult mai nemilos, cu precizia gradațiilor trasate sec pe lateralul pungii atârnată de cuierul medical cu patru suportți, albaștri. *Just give me a reason... and we learn to love again... It's in the stars/It's been written in the scars on our hearts/We're not broken just bent/ and we can learn to love again.*

Dinspre caserola deasupra căreia mănâncă nu se aude nici un clinchenit, plasticul e și el translucid, dar pâcios, iar boabele de lințe poartă un soi de nuanță – bej, ecru, cafeniu lăptos – și așa cum colorează albul pastelor răsucite în spirale, marchează ceva. Dar ce anume? Care este semnificația acestui prânz în spital, ei doi, așezați fiecare pe un colț de masă, Carla privindu-l și așteptând să recunoască muzica, tăcând, el – disperat să prindă puteri din orice fel de mâncare permisă?

Era cântecul lor, unul din cele câteva, puține. Cam trei? Și ei îi vine în minte seara de august când se cunoscuseră, dar alungă repede imaginea. Fusese a doua seară, de fapt. Și la radio cânta Pink. Atunci a fost un moment. Momentul lor. Chiar și fără să fi băut o cafea înainte.

Invitația la o cafea a fost și va rămâne posibilitatea infinită către ceva transparent dar sigur magic, magic cu adevărat, ceva care poate deschide o ușă înspre ceva nedefinit, vaporos și argintiu, un fel de trup translucid de meduză, roziu, o entitate sau o stare sau ceva care te ține strâns într-o bulă elastică, prietenoasă, în care nu mai simți timpul, ești fără corp, o frumusețe fără corp, ești ieșit din tine, plutești ca o petală, ai niște piciorușe întinse înapoi, și cu veșmintele fluturând te susții în aer cu mâinile întinse, diafan, fără greutate, masă și inerție, aerul trece prin tine, peste tine, și tu... pe deasupra orașelor colorate, a caselor îngrămădite prietenos dedesubt... apoi faci o buclă, în ea te întorci și te așezi pe fotoliu, mai sorbi o gură, te privești, te uiți la mâini, privești, ascuți, cafeaua miroase frumos a moment,

a caimac și nisip, zicea Marin Preda, viața se ivește ca o zână cu baghetă în prag și îți aduce un cadou, cărți și flori de bujor în culori de bomboane fondante. Sau de roșu ca un fes maur.

„Să bem o cafea, dai o cafea, faci o cafea, pui de cafea”, „o cafea voi bea totuși din mâna ta, îmi place că tu știi să o faci fierbinte” (sau amară...cum era poezia lui Sorescu?), „urci la o cafea?”, au ieșit la o cafea, bem cafele la nisip pe la Balcic, și în Bucureștiul lui Camil ne dăm rendez vous la o cafeluță și sorbim cafele și o dulceață, facem de un taifas. Eventual cafeaua din mers, cu capac, ready to go, dar aici se complică puțin treaba, nu prea poți să stai nas în nas, retină peste retină și puls sincronizat cu cineva care își cară paharul de plastic cu capac după el prin oraș, și totuși, s-ar putea să meargă și asta, e tot în trend să te așezi cu cafeaua pe bancă sub castan...

Da, cafeaua, cum ar fi „Don Café”, „Arabica” sau „Julius Meinl” vine ca „un moment dăruit, vine ca un gust puternic, disponibil în două variante de gramaj”, boabe, pentru gustul românesc, pentru ibric, dar și pentru filtru, răsfaț, detașare și refugiu. Exact ce spuneam.

Tot o dragoste mare cu C este și cartea. Cartea se iubește cu cafeaua.

„Câteodată, când Norman își punea cana de cafea într-un anume loc, îmi vedeam reflexia în lichidul întunecat... Și Norman era, la fel ca mine, un cititor împătimit. Bâjbăia cu mâna pe birou după cană, ca un orb, o găsea, o apuca și o ducea la gură, fără ca măcar să-și ridice ochii de pe ziar. *Aroma cafelei* se înălța spre tavan și rămânea agățată de el. Îndrăgeam acel miros, deși urma să mai treacă mult timp până când aveam să simt efectiv gustul cafelei.

Un bărbat dintr-un bar m-a întrebat odată ce gust au cărțile, „așa, în general”. Aveam un răspuns deja pregătit... Dragă prietene, dată fiind prăpastia ce desparte toate experiențele tale de ale mele pot să îți spun că nu există decît o singură aromă aparte care se se apropie cât de cât de aceea a cărților, și anume, aroma de cafea. A fost un adevăr destul de greu de digerat și mi-am dat seama că l-am cam pus

pe gânduri.” Firmin, șobolanul erudit, și tatăl lui, Sam Savage, sunt doi book and coffee lovers.

Nu scrisese bucata asta Carla, dar murea de poftă să o facă.

.....

August, 14

Răsese ră mult, încă se tatonau dar își doreau să se cucerească reciproc. În seara caldă de vară doar luna plină în pătrarul patru lumina dinspre dreapta interiorul mașinii.

– Știi bancul cu *porjartela*...?

– Nu, nu știu bancuri, răspunde Carla și își schimbă poziția, întorcând capul înspre el, după ce mai verificase odată luna. Splendoarea ei luminoasă, atârnată lejer, apare într-un contrast puternic, de tablou prost, pe nesfârșita suprafață a nopții, neagră.

... Ea a răs cu lacrimi, deși conținutul era cam piperat cu cuvinte pe care ea nu le folosea nicicând. El o făcea să uite, măcar câteva ore. Întinși pe spate în duba de serviciu nu aveau nici un viitor, nu își pusese ră decât întrebări de suprafață, cât să justifice un sărut și apoi niște mângâieri aproape îndrăznețe, își cunoșteau elementele reciproce de aparență socială și furau câteva ore în noaptea de vară.

În seara aceea nu băuseră nimic, nici măcar cafele în cești mici, nu intraseră pe nicăieri, ci se opriseră – pe la unsprezece? – la marginea pădurii din cartierul de blocuri. Da, cafele... îi place ei să spună *caafeeleee*, ca un fâșăit de ploaie pe trotuar, dimineața devreme... preluase, cu plăcere, deși nu era băutoare, expresia de la Camil Petrescu – să bem cafele, să facem cafele, să le râșnim, să le fierbem, să le dăm în foc, să le păzim, și să iasă din tiparul „cafea” ce acoperă, într-un limbaj sărăcuț, cam orice – o pauză, un pretext, o întâlnire, o rețetă și o țigare, o evadare, o activare a simțurilor – gust, miros și tactil, șșșșș sonor, și, evident, viziunea unui desert în culori cafenii – aurii și cu burnuzuri marocane de învelit capul.

La întâlnirea de ieri se văzuseră la „Kasho”, la două Mojito și niște bruschete. Carla avea pălărie și, când se ridicase să ajungă la toaleta de pe colț, era sigură că el îi privise spatele, picioarele, mersul. Între timp comandase încă un rând de Mojito dar erau așa de slabe că nu mai conta. Trecuse pe acolo și patronul, se salutaseră și apoi dăduse din cap către alte persoane așezate la mesele înghesuite ca pe scenă. În localul de fițe seara de marți umplea toate locurile dar ea nu avusese complexe, cariera și ceea ce făcuse până atunci ca „realizări” hm, cum se zice, erau suficiente ca să privească în jur cu curiozitate. Nu se auzea muzica, era doar răcoare, căci, prin golul lăsat de pereții ridicați, aerul umfla perdelele crem ca pe niște corăbii fragile în aerul serii, era o atmosferă de „parcuri în amurg și vapoare care pleacă” dar expresia, reținută dintr-un roman de Sabato, însemna altceva, însemna că oamenii nu sunt îngeri fără sex. Dar ei îi venise asta în cap și, pe lângă dezamăgirea că nu, nu este nimic spectaculos în aceste locuri elegante dar scumpe în care nu își permite să intre, avea și un sentiment de așteptare, de neîmplinire, de final de vară în care totuși spera să se mai petreacă ceva, ceva oarecare, o schiță, un prolog, un schelet de scenariu.

El purta o cămașă în carouri pale, indiferentă, și se mișca agale, sub zâmbetul cald. Întârziase din cauză că nu găsisese loc de parcare la Universal dar se scuzase... Urma să facă asta veșnic. Să întârzie.

– Ți-e foame? întrebuse Slavi pe la zece și se uitase în ochii ei. Se aflau acolo de două ore și întâlnirea era cam gata.

– Puțin.

– Mă lași pe mine să îți comand ceva? Mă pricep.

– Bine, să văd...

– Vezi pe meniu. Dar îți recomand bruschete cu zucchini, le spun eu cum să le prepare.

Nu fuseseră foarte gustoase pentru că aveau oregano crud sau busuioc, ceva mentolat care îi făcea rău la stomac. Urma să le simtă în mucoasă până târziu, dar atunci nu știa că exista o soluție ca să nu

afecteze stomacul – să le țină în ulei și oțet și apoi să le folosească pe mâncare. El știa asta, știa trucuri, avusese o pizzerie, iar în seara aceea vorbise doar el, întruna, se lăudase, se interesase de ea în contextul în care fata lui ar fi putut să îi fie studentă, crease un soi de legături, măcar că erau subțiri ca razele lunii care răsăriseră deja pe la colțurile cortului slab sub care cei de pe terasă sorbeau colorate băuturi în pahare lungi. O întâlnire acceptabilă, cu final așteptat... Și totuși, nu. El urma să facă, și atunci, ca de fiecare dată când se aflau pe o muchie, într-o fragilă situație, de eventual conflict sau după o stagnare, o plictiseală, o așteptare a ei, deci făcuse o propunere inedită și din care ea și-a dat seama că aveau în comun imaginația care pune la cale surprinzătoare evenimente și urzeli și magii. Urma să o ducă sus, pe deal, la priveliștea nopții.

... Apoi dăduse ea un SMS cam disperat pe la opt seara, a doua zi, că s-a stricat bazinul de la baie. Dacă poate să o ajute, dacă se pricepe, adică. Și el răspunsese.

– Vin într-o oră pe la tine, să văd ce e acolo.

Ea nu știa că el este Bărbatul care întârzie. Nu se dusese să cumperi nimic de mâncare de la „Carrefour”, ca să fie acasă. Pentru el timpul nu are dimensiune și repere, el se mișcă liber ca într-un dans pe care îl vor dansa destul de repede, un dans al unei povești de iubire cu multe încolăcirii și bucle, noduri și tot felul de rotocoale din care vor încerca să iasă ca să intre la loc.

Se uită pe vizor, pe ușa roșie. Îl vede apropiindu-se încet, cu pași rari. Îi dureau picioarele deja? Îi deschide ușa înainte să sune. Are pe față un zâmbet frumos, de care e conștient și, în costumul alb, de pânză topită, cu cămașă la baza gâtului, o uimește acum, e altfel. Cu o seară înainte i se păruse îmbrăcat banal și cam plin de sine, interesant și nu prea, dar între poveștile despre copilărie, locul de muncă și uzualle relatări despre politică, apăreau imagini cu Filipine și China, ingrediente ale unor rețete destul de neobișnuite, întâmplări ieșite din mersul vieții normale... parcă era ceva de reținut din personajul acesta.

- Bună, Carla. Ce faci?
- Bună.
- Ce-ai pățit? întrebă în holul de la intrare.
- La baie, curge bazinul...
- Hai să îmi arăți.

Nu se rezolvase nimic atunci, pe loc, dar după ce se scuzase că băuse bere cu băieții, prietenii lui veniți din Italia, vorbiseră puțin și ieșiseră iar în oraș. Da, era singur și el, cu inima parțial frântă și cu un organ transplantat. Nu inima, evident. Își zâmbeau mult, se purtau frumos, erau în perioada în care perechile își controlează fiecare gest, ca și ținuta, vocabularul, ale lui, dar și ale celuilalt. Mai târziu, Slavi va aminti regulat că îi controlase, din privire, mâinile nu picioarele, când se dusesse la toaletă, iar zâmbetul, marele ei zâmbet va rămâne preferatul lui din prima seară. Și mai apoi.

Autocontrolul face să fie amândoi cam falși, ca broaștele țestoase din „Alice în țara minunilor”. Era acolo în carte și un dans la homarilor, un menuet, figuri impuse, și, da, cam așa este orice început. Perechile se fac și se desfac, se privesc și se întrebă ce nu e în ordine și cât de devreme va afla asta fiecare? Ce nemulțumire majoră va face diferența și peste ce va putea să treacă fiecare? Dacă e prea bine sigur e ceva putred, dacă nu e bine – ce rost are să mai continui? Ce miză să fie pusă în joc? Dacă unu plus unu fac doi, ce facem cu organul transplantat? Îl trecem la minus ori la plusul care face diferența?

Citise recent despre *frumosul trup la omenirii*, în viziunea împăratului Hadrian, dar corpul, așa cum îl dețin unii, nu fusese o preocupare pentru ea din perspectiva sănătății. Corpul are minte și spirit și deci ele trebuie hrănite, dacă îi dai și ceva de mâncare e bine. Carla îi dădea niște hrană, cam aiurea, ciocolată, poate un ceai, cafea și unt, eventual o banană. Da, seamănă cu meniul personajului cu lingura de argint în păr din „Sfântul nebuniilor incipiente”, fata aia mănca doar ciocolată și banane înainte să devină Gail, adică să își schimbe numele, să se iubească cu Debra și să devină altci-

neva, un personaj extrem cu părul foarte negru. Apoi despre corp se mai discutase la lansările de carte ale lui Gheorghe Crăciun, în romanele căruia frumoasele erau fără corp și în care carnea, corpul, litera, cuvântul erau chintesențe, existențe, esențe, mirabile semințe și rod, corp în care viața exaltă și din care mintea se hrănește cu licori fermecate. Pentru ea corpul însemna trupul ei frumos încă, rotund în formele alburii, oasele mici și talia subțire, dar și mâinile lungi, apoi ridurile de expresie și nu numai, părul lung, adică esteticul oferit lumii prin orice femeie frumoasă. Corpul ei funcționa fără să îi facă mare lucru, căci nu mai fusese de vreo doi ani pe la aerobic sau înot, nu alergase ever, nu făcea stretch, yoga etc. și în afară de mersul pe jos, pe tocuri mai ales, nu se întreținea fizic, respectiv corporal, hihi.

Vorba lui Dabăl Țu Sevăn, Daniel Craig, cu colțosul lui chip blond din „Spectre”:

- „Faceți sport?
- Doar la nevoie”.

Iar cu inima... acolo e ceva de povestit. Ceva roșu ar mai pulsa în partea stângă, ar mai tânji, parcă și-ar mai dori niște doze de emoție, dar nici un semn nu i s-a arătat. Nici nu mai purtase roșu demult. Dar avea o veioză roșie cu picior transparent, urma să își atârne niște inimi mari de plastic roșu la urechi și să toarne cafea, seara, în ceșcuțele „Julius Meinl”. Le păstra atârnate pe peretele de deasupra expresorului, două roșii și una mică, albă, trei oblice – simfonie în porțelan pe o bară fină de inox. Capul băiatului se desena clar conturat pe ele, așa cum ea și-ar fi dorit să își înceapă iar viața, în roșu și cu duioase curbe negre, ca un mâner de ceșcuță. Urma să simtă, tot acolo, tot, ca un înduioșător sentiment care va crește insuportabil și tot ca o durere, în final, că e vie și că mai are de ... primit culoare, roșie, caldă, sensibilă.

Ei coboară din autoturism în fața blocului fără să se atingă. Ei i se pare că toți vecinii o urmăresc, îi ating cu ochii reci ceafa, sub coada de cal, așa că urcă grăbită pe ușă din dreapta; își amintise că

el nu i-a ținut portiera și că a respirat ușurată când a demarat prin sensul giratoriu de la Metro II. Radioul dă drumul din corpul său la versuri și sunete muzicale estivale, e abia 9 și jumătate și el are câteva zile libere, iar ea e în vacanța de vară, exasperant de nesfârșită în lentoarea fierbinte... bine că nu avea grija concediului – unde, cât, cu cine etc...

Acum crede că în acea perioadă, numită de ea Sezonul Unu, fiindcă nu se mutaseră încă împreună, avuseseră momentele de inspirație, de aur, picuri de aur, clipe strălucitoare aninate de mâna care scrie, legată de inimă direct prin vase și sânge. Purta și el o brățară maro din bobite de lemn la mâna stângă și ea avea tatuajul pe glezna stângă, pe partea cu inima, nu ?

– Vrei să mergem sub Tâmpa? și întoarce capul spre ea.

– Da, nu am mai fost de ani, de când erau copiii mici.

– Nici eu. Și nu m-am mai plimbat pe acolo... nu mai știu de când...

În chioșcul rotund de lemn doi puști cântă la chitară. Ea nu recunoaște decât frânturi, el știe și versurile, o fi vreun clasic... el o apucă de mână și când se așează pe bancă, îl prinde ea de braț, se reazămă de el ca de o casă uriașă în care să își lase pe pernă, ușor, ușurat, capul plin și inima durută. Nu se rotesc deasupra stele și nici nu se dezgheață cu zgomot încăperile inimilor, nu troznește în bucățele carapacea vieții lor de până atunci, dezamăgirile și golurile, nu se întâmplă nimic. Picioar peste picior, în sandalele de piele, cu țigara aprinsă, Slavi pare că se simte ușurat, ușor și golit. Din când în când o privește. Ea are un sentiment de absență din partea lui, îl vrea ochi în ochi cu ea, vrea cuvinte și știe în același timp, că nu are de ce să ceară asta, nu e iubitul ei, nu e soțul ei, nu e nimeni, e doar o întâlnire ca oricare alta, mai fusese la câteva de când alesese să rămână singură. Se scufundase mult în sinele ei de fată, de femeie, de scriitoare, așa că acolo nu răzbătea mai nimic de la suprafață și nici nu ar fi vrut ca să mai coboare cineva. Așa că respiră destul de liniștit, micuță lângă el,

între cotul lui și bancă și, evident, încearcă să rețină momentul, să îl folosească în vreun roman viitor și să-și construiască amintiri, poate le va căuta vreodată și îi va părea rău că nu le păstrase, nu le reținuse conștient.

Cea mai intensă imagine este ținuta lui albă desenată pe întunericul din august. Pantalonii largi, de pânză, cu șiret în talie și gulerul tunică, brățara și țigara i se pare că sunt chic. Rochia ei – nu mai știe, cu o seară înainte fusese cu cea corai din mătase și colanți scurți, negri. Nu își pusese tocure, doar sandale franțuzești decupate la spate, lăcuite, vanilie cu portocaliu, de la reducerile „Benvenuti”. Și pălărie... începuse să poarte iar pălării, ca în facultate. Poate avea tot o rochie, era prea cald pentru altceva, dar topită în cotul lui își pierduse conturul, era un trup fără oase și fără precizie.

– Mă simt normal, trebuie doar să fac analize o dată pe lună la Cluj, transplantul a decurs bine, am avut mare noroc...

– Și?

– Și ce?

– Viața ta? Cum e acum? După?

– Normal, lucrez, fiindcă cei pensionați cad în depresie, nu mai fac mișcare și lipsa de preocupare, de interes îi face bolnavi.

– Cum te-ai îmbolnăvit, Slavi?

– Ei, – poate zâmbește amar, surâde de fapt, și pentru că nu se cunoaște sunetul pentru identificarea surâsului... nu se vede nimic în noapte – am căzut în clasa a cincea și am pierdut un rinichi, apoi, acum doi ani, m-am îmbolnăvit din nou și-a trebuit să apelez la operație. De atunci sunt bine, mă descurc. Trăiesc singur, îmi place ce fac, am pasiunile mele – gătitul și... mă mai gândesc, îmi văd de viață, cu fata mea am o relație bună, sunt într-un echilibru acum. Și tu?

– Eu... mai nimic, așa răspunde mereu Carla, ca să surprindă apoi prin enunțarea unor fapte destul de ieșite din banal – scriu la o carte și aș vrea să o scot anul ăsta, până la Târgul de carte „Gaudeamus”, de la București.

Scena are o doză mare de superficial, nu pare că se deschide ceva, că va fi vreo poveste între ei. Trecuseră prin multe, separat, așa că nici unul nu făcea planuri, uitau împreună pe bancă de ce fusese dezamăgire și seara își țesea din cuvinte în limba engleză fundalul pe care luminile orașului marcau aleile, și bulevardele, și viețile lor... Orașul urma să fie al lor, *orașul sufletului meu*, cum îi zicea Slavi pe FB. Era îndrăgostit de acest loc. Îl știa pe de rost și urma să îi arate și ei ascunsele cărări de la rezervația Stejeriș, priveliștea de pe Dealul Melcilor, străzile abrupte de deasupra căminelor studențești de pe Memorandului, spre Roata Norocului, sau noile construcții din cartierul Tractorul. Ca și parcul din aceeași zonă unde conversa cu pensionarii care jucau table și șah.

Băieții care cântă se pregătesc de plecare, cel cu părul în coadă întreabă:

– Mai stai?

– Da, răspunde celălalt, deloc afectat, și, îndoit asupra gâtului chitării, atinge un acord în sol.

Sub Tâmpa, vara își sclipește frunzișul în argintiul serii. Nici o mirodenie indiană nu își trimite picanterea dinspre orașul de jos – oare ce face el acum? – dar ora și uitatul răsunet al pașilor pe alei, călduțul aer cu tentă erotică și albul unei cămăși evocă plaja pe care Joe Dassin cânta *L'été indienne* interogând eternitatea iubirii din propria sa vară. Vara indiană în orașul de la munte coincide chiar cu anotimpul în care povestea de față începe, așa că o eventuală continuare în septembrie pare puțin probabilă. Dar a sunat minunat întotdeauna „indiană” – ca un moț de spumă pe prăjitura cu același nume – așezat lângă „vară”, în ciuda faptului că ființele contemporane privesc cu uimire la cel care spune asta – o fi ceva cu îndepărtate ashramuri, cu galben de șofran și inele largi, zăngănind ușor pe brațe rotunjite sau cu melodiile sacadate din filmele de la Bollywood? Cine să mai știe acest cântec de pe plaja din Normandia?! What ever.

Perechea de pe bancă se ridică și ea, pornește de mână pe aleea care coboară în spatele zidului de cetate luminat frumos și pe sub frunzișul tăcut în liniștea târzie a începutului de noapte, el înalt și ea bălaie, vorba poetului, nu, doar roșcat violin din pliculețul cu nuanțator. Coboară înspre oraș, să îl apuce strâns între retine, să îl arvunească drept martor și să îl țină lângă ei ca să nu le mai rupă nimeni vreun organ, vreo inimă. Au mințit, au strigat și ei, fiecare în poveștile lui, aproape au murit în poveștile lor, el la propriu, ea mai delicat, la figuratul pe care ceilalți îl cred în bolile capului, suflutului, ale depresiei și tristeții nesfârșite din litera pastilelor pentru fericire, deși nu e nici un figurat, este pătura care te acoperă, și între ea și timp este cutia toracică golită de oase, coaste, mușchi și vene, golită de inimă, de inimă, de bucăți de inimă, este un loc în care trece aerul rece dintr-o parte în alta și în care torni lucruri, cuvinte, sticle cu vodcă, pantofi și cărți, și pantofi, sex și amoruri false, întuneric și el nu se umple, nu se mai umple cu nimic.

Nici unul nu știa că își vor schimba reciproc viețile în cele mai sucite moduri. Ea se va muta, va scoate cartea, va avea o relație cu un bărbat care se va muta și el, cu ea, el – va avea un alt loc de muncă, se va muta cu ea, corpul lui va cere iar ceva, un organ, alt organ, vor avea mai mult inimi decât rațiune și, la un moment dat, își vor încolăci viețile inconștienți amândoi într-o istorie amoroasă cu inimi.

Pe la ora unu o lăsase în fața blocului, cu inima intactă, cu corpul mulțumit în mângâierile primite, cu râsul activat și fără nici o așteptare. Orașul se prefăcea că doarme, dar Luna lui stătuse deasupra și, în blândețea nopții de 14 august 2014, în tandrețea ei, le dăduse jucării să se joace, inimi să și le pipăie, litere să le amestece și să le uite apoi, sunete și motive să iubească, eventual, din nou.

*Dă-mi doar un motiv
doar puțin, și e de ajuns
este în stele
este scris*

*în cicatricile
din inimile noastre.
Trecem doar printr-o pasă proastă
și atât.
nu suntem frânți
putem învăța să iubim din nou.
Just give me a reason
Just a little bit enough.*

.....

În a treia seară alesese să își pună pălăria de pai. Nu mai purtase regulat pălării din facultate când era ceva...! Să deții și pălărie și pantofi Guban turcoaz nu era de colo, în epocă... chiar dacă să asortezi așa o culoare la pălăria de fetru gri nu era ușor. La „Schwartz Pub” făcuse rezervare, căci, fiind vinerea, se putea să fie plin... sau poate era joi? În orice caz, doar două mese se ocupaseră toată seara – cu o pereche anostă care părea plictisită de sine însăși și care plictisea prin prezență, și un trio de femei diforme.

La ele se uitase Slavi toată seara, înecat în mișcările lor de dans, ca și în paharele de vodcă și suc de mere aduse de băiat. Ea cunoștea locul și propusese întâlnirea aici ca să cânte, doar cântaseară împreună în seara dinainte, în mașină, piesa lui Pink „Just give me a reason” și iată, a zis Carla, știi să cânți, ai voce și tu, mergem la karaoke și acum așteptau.

El întârziase decent dar în rochia albă cu flori mari albastre și corsaj încrețit, sub borurile mici ale pălăriei și în spatele ochelarilor nu se mai simțise pierdută. Sub bolta joasă din cărămidă, în tăcerea dinainte să înceapă muzica, se tot uitaseră pe listele cu cântece și, fiindcă nu vedea bine, el renunțase să mai caute o melodie.

- Bună.
- Salut, ce faci?

– Puțin obosit, am avut o zi lungă, am tot fost pe un șantier unde aveam o urgență și abia am ajuns să mă schimb. Am o casă în construcție de supravegheat pe deal și sunt atent, e un prieten care vrea să îi fac apoi un lift de interior, un medic stomatolog. Tu?

– Nimic deosebit, am citit, scris, ca în vacanță...

El îi privește rochia – nu spune nimic, și apoi mâinile. Ea îi observă ochelarii.

– Porți ochelari?

– Abia i-am pus, aveam nevoie în anumite momente, răspunde bărbatul. Am făcut și o poză, am pus-o pe FB, și am primit câteva like-uri.

Era o fotografie la care ea urma să se uite cu drag, cândva...

– Îți stă bine. Tu vezi să citești listele cu melodii? spune Carla și se apleacă spre el. Îl simte cam rece.

– Nu. Nici măcar meniul, dar o să comand. Tu ce vrei?

– Nu știu. Tu?

– Luăm vodcă? Lasă-mă pe mine, mă pricep, o să iau ceva care o să-ți placă, cu suc de mere.

Și spre băiat:

– Să îmi aduci separat vodka și sucul de mere în pahar mare, lângă.

– În ordine. Două?

– Da.

Între timp, femeile comandaseră și ele băutură și priveau din când în când spre masa lor. Părea singura pereche normală, vorbeau și se priveau, aveau câte ceva în comun. Între arcadele vechi deasupra cărorora orașul își vedea de treabă, trecând agale, pas cu pas, peste și printre viețile trecătorilor, cei doi își descopereau o pasiune comună, să cânte. O parte superficială, poate, căci nu se angajau cu nimic pentru nici un viitor, el putea să fixeze cu privirea femeile din față, dus pe gânduri, ea să arunce vorbe negândite, doar nu era vorba de nici o miză. O seară de vară într-un bar, în vremea în care, după jumătatea

lunii august, unii plecau într-un final, în concedii, alții uitaseră deja de plaja din iunie, de la greci. Ei doi nu fusese plecați și nici nu vor fi.

– Dacă ai avea cum, m-ai duce la Balcic? se răsfață Carla, așa, dintr-o dată.

– Să te duc? Și cu cine să stai?

– Cu tine.

– Păi zici să te duc...

– Da, adică să mergem împreună.

– A, așa da. Nu știu ce timp am, vara e de lucru pe șantiere.

– Da, problema mea e că nu am cu ce să ajung, doar cu mașina se poate până acolo, nu e destinație clară, te urci în tren și gata. Ai fost?

– Nu, doar la Varna și la... cum îi zice?

– Albena, răspunde el.

– Îhîm, și la Nisipuri și la Nessebar...? ...Tace apoi ea, căzută în amintirea zilelor de atunci, petrecute acolo cu un alt bărbat, singurul bărbat a cărui dragoste nu o duruse. Și nici a ei pentru el, până acum câțiva ani...

– Și am intrat atunci la castel, dar era aglomerat, numai autocare cu ruși și foarte cald, plus că mă interesa să locuiesc chiar acolo, să stau într-o căsuță undeva, într-o pensiune, pe mal, pe mare, lângă mare, să urc pe străduțele în pantă, din astea...

– Ei, poate o să mergem, aș vrea, îi face el pe plac. În realitate, Carla îi testa disponibilitatea ludică, doar nu mai era vreme pentru plecat la mare, și aducea în discuție, punea în discuție o parte din sufletul ei, plusa, căci Balcic nu era un loc. B și a și l și cic era mantra cu care descuia tărâmul fermecat al literaturii române, cel în care se mișcau vara personaje misterioase din mondenitatea bucureșteană, femei și bărbați eleganți, în cămăși, trimiși cu trenul de Camil Petrescu și Cella Serghi ca să găsească dragostea. Acolo era locul erosului din fiecare suflet neliniștit, acolo se dansa nopțile pe ponton, se flirta și suferea, se devorau pepeni galbeni și prăjituri turcești leșinat de dulci, cum? Ochi în ochi cu dragostea, dacă nu prezentă, sigur

imaginată și chemată pe pontoane în întunericul marin. Acolo erau pictate fete cu ochi oblici, rătăcite între nisipuri și își pierdeau mințile fetele și domnii. De fapt, își lăsau mințile să se piardă, abandonate, își dădeau viețile de vară pe mâna mării la Balcic, în micul deșert tăărăsc. Nimic care să semene cu concediile de azi, de la Mamaia – totul organizat în lumina tare, femei fără sutien lângă femei fără sutien, vieți de om-porc pentru care binele suprem stă în pântec. Să fie pentru ei misterul, dacă mai înseamnă ceva, cel din serialele TV în care nopțile „bampirii” atacă la gât?! Nici un fel de asemănare cu marea din romanele interbelice în care femeile cochete chiar coborau desculțe prin praful ulițelor înghesuite și își arătau albul ochilor, nu sânii. Iar domnii... ei, ehei, domnii le invitau la dans în nopțile muiate în sare și dorință.

– Și vreau și la cei trei V.!, își modulează din nou glasul Carla, și se apleacă iar în față, fixându-l.

– Care?, intră el în joc și devine mai atent.

– Veneția, Viena, Viscri.

– Ultimul – e simplu, cu restul... se poate, eu am fost, am mâncat o supă bună la Viscri, gustoasă, făcută din nimic, semăna cu cele din Filipine, erau niște gusturi acolo, din tot felul de condimente, așa mi-a venit ideea cu restaurantul și l-am dus până m-am îmbolnăvit...
– el nu pare totuși trist.

– Și?, continuă ea.

– Și ce?

– Ești un bărbat liber? Ca să mă duci la cei 3V.?

– Acum... aproape... voi avea divorțul în câteva săptămâni.

– ...Eu visez Viena, cu cafenele ei și cu inspirația cu gust de ștrudl. Hihi. Dacă o să găsesc cafeneaua „Julius Mienl”, o să fac așa: trag scaunul Thonet, dau drumul, din poignet, pe măsura de marmură, mânușilor, și iau un ziar din suport, privesc candelabru și arunc un ochi înspre separeu, apoi mă așez, arăt o ceșcuță roșie din poza de pe meniu și mă uit în ochii ober chelnerului cu șorț alb. Mă gândesc

că îmi vor aduce un corn în formă de semilună turcească și un toc cu peniță, să le scriu impresiile, pe loc. La prima înghițitură de cafea, un melange vienez, îmi pun dorința.

Parcă un fel de liniște coboară dinspre bolțile rotunjite, de piatră grea, și le acoperă capetele ca niște marame cu fir de argint. Stau înfășurați în ele și își rezumă viețile complicate în enunțuri simple.

– Tu? se aude apoi Slavi.

– Prefer să nu vorbesc acum, vreau să cânt și să fac bilețele.

– Ce bilețele?

– Cu melodii și cu impresii, scriu tot ce mi se pare o sursă de inspirație, doar știi că am de finalizat romanul de acum.

– Ei, bilețele, viața e mai mult decât liste și programări... ce idee, bilețele...?!... dar ce scrii? Și ce roman?!

– Melodia, să o duc la Dj.

– Care?

– Nu-ți zic, surpriză.

– Și fata mea a făcut liceul de muzică, la Canto.

– Și acum?

– E la Drept.

– Ce aiurea, e greu, e o facultate care cere timp și dedicație mult mai mult decât altele și care oferă confort după mulți ani de examene și efort. Nu o recomand acum decât celor care chiar știi ce înseamnă asta din familie și care și-au fixat miza asta fără să facă vreun rabat. Dacă nu poți înțelege legislația din România lui 2014, cu toate neclaritățile și scăpările ei și nu o poți folosi cum vrei, cum trebuie, ca pe un instrument corect cu care să îți faci treaba, e dificil. E greu și să deschid o discuție pe tema asta, să fac o introducere, da'păi să mai argumentez... împotriva... Retorica mea de astă seară e dedicată doar cântatului... hihi, nu că m-aș pricepe cine știe cât...

...Apoi au ciocnit, au râs, au povestit, el mai ales, și ea s-a ridicat cu mâinile în aer, în balans și rotiri, a cântat apoi ca o Dancing Queen ce era în seara de vară. Microfonul folosea drept pretext ca să